

DE ONPOPULAIRE TSADDIEK

Zoals verteld door Yrachmiel Tilles

Rabbi Pinchas van Koretz was een geestelijke reus in zijn generatie. In eerste instantie was zijn grootheid onbekend onder zijn tijdgenoten, maar hij had er geen spijt van; inderdaad, het beviel hem prima. Hij bracht zijn dagen en de meeste van zijn nachten door met de Tora-studie, gebed en meditatie. Zelden werd hij onderbroken.

Maar dan begon het woord zich te verspreiden, misschien via collega leerlingen van de Baal Shem Tov, dat R. Pinchas heel, heel bijzonder was. Mensen begonnen hem te bezoeken op regelmatige basis, op zoek naar zijn leiding, met het verzoek zijn steun te vragen voor zijn gebeden, en zijn zegen smekend. Hoe meer hij hen hielp, des te meer er kwamen. Het druppelen om zijn deur werd een stroom, en de stroom werd een nacht-en dag dagelijkse stroom van kloppen op zijn deur en de ontboezemingen van persoonlijke verhalen en verzoeken om hulp.

R. Pinchas was verbijsterd. Hij voelde dat hij niet meer G-d goed kon dienen, omdat hij niet meer voldoende tijd had om te studeren, te bidden en te mediteren zoals hij zou moeten. Hij wist niet wat te doen. Hij had meer privacy en minder afleiding nodig, maar hoe kon hij zich afkeren van tientallen en zelfs honderden mensen die echt het gevoel hadden dat hij hen kon helpen. Hoe kon hij hen overtuigen om elders te zoeken, naar anderen die meer bereid en gekwalificeerd waren dan hij?

Toen had hij een idee. Hij zou bidden voor hemelse hulp voor deze zaak. Laat G-d regelen dat mensen niet worden aangetrokken om hem op te zoeken! Laat G-d hem verachtelijk maken in de ogen van zijn medemens!

„Een Tsaddiek beslist en de Hemel stemt toe,” zeggen ze. R. Pinchas bad en zo gebeurde het. Mensen bezochten hem niet langer. Niet alleen dat, op die momenten dat hij naar de stad ging, kwam men hem tegemoet met afgewend hoofd en een kille sfeer.

Het derde R. Pinchas in het geheel niet. Inderdaad, hij was blij, nu had hij al de tijd dat hij zou kunnen verlangen voor studie, gebed en meditatie. Het oude patroon werd hersteld - zelden werd hij onderbroken. Er kwam niemand naar hem om zijn leiding te zoeken, zijn gebeden te vragen, of om zijn zegen te smeken.

Toen gingen de ontzagwekkende dagen - Rosj Hasjana en Jom Kippoer - voorbij, en er bleven slechts vier korte drukke dagen over voor de voorbereiding van het Soekot feest. Meestal, of liever gezegd, elk jaar tot nu toe waren er altijd wel een paar jesjiva studenten of de lokale inwoners, die maar al te graag bereid waren om te helpen bij de vrome rabbijn om zijn soeka-hut te bouwen. Maar deze keer kwam geen enkele ziel. Niemand hield van hem, dus niemand dacht er zelfs aan om hem te helpen.

Daar de rabbi niet zo handig was in dit soort dingen, wist hij niet wat te doen. Tot slot, daar hij geen keus had, werd hij gedwongen om een niet-Jood in te huren om zijn soeka te bouwen. Maar de niet-Jood beschikte niet over het gereedschap dat nodig was, en R. Pinchas kon geen enkele Jood in de buurt ertoe krijgen om hem het gereedschap te lenen, omdat ze zo'n hekel aan hem hadden. Ten slotte stuurde hij zijn vrouw erop uit om het te lenen, en zelfs dat was moeilijk te verwezenlijken, ten gevolge van de heersende houding ten opzichte van haar man. Met slechts een paar uur nog tot het begin van het feest, slaagden ze er eindelijk in om een minimale soeka in elkaar te zetten.

Toen de zon achter de bomen van het bos verdween en de Rebbetsin de Jom Tov kaarsen aanstak, haatste R. Pinchas zich naar *schul* [de synagoge]. Hij zorgde ervoor altijd op de feesten daar aanwezig te zijn om gezamenlijk de gebeden te zeggen met de gemeenschap. Bovendien wilde hij niet de gelegenheid missen om een gast aan zijn feestmaal uit te nodigen, iets van essentieel belang op een feestdag.

In die dagen was het in Europa de gewoonte dat mensen die een uitnodiging wilden hebben voor een maaltijd, achterin schul stonden totdat de dienst was afgelopen. De gezinshoofden nodigden hen dan uit als zij de schul verlieten, blij dat ze zo makkelijk de mitswa van gastvrijheid konden uitoefenen. Maar R. Pinchas vond het helaas niet zo makkelijk. Zelfs diegenen die geen plaats hadden gevonden om in een soeka te eten werden zonder nadere overweging zijn uitnodiging af. Uiteindelijk was iedereen die een plaats nodig had en ieder die een gast wilde uitnodigen tevreden gesteld, behalve de tsaddiek, Rabbi Pinchas.

Hij sjokte alleen naar huis, bedroefd en een beetje geschrokken van het besef dat hij misschien nooit een andere gast zou krijgen, zelfs niet voor de speciale feestelijke maaltijd van de Eerste Nacht van de Soekot. Helaas, dat was ook een deel van de prijs van zijn vrijheid Het was het waard, niet waar?

Terwijl hij net binnen de ingang van zijn soeka stil stond, begon hij de traditionele uitnodiging te zingen voor de *Oesjpizien*, de „zeven hemelse gasten” die een bezoek brengen aan elke Joodse Soeka. Hoewel niet velen het voorrecht hebben om daadwerkelijk deze verheven bezoekers te zien, was R. Pinchas zeker een van de weinigen die deze verheven ervaring hadden ieder jaar. Dit jaar, hief hij zijn ogen op en zag Aartsvsader Avraham, de eerste van de Oesjpizien en dus de geëerde gast voor de eerste avond, staande buiten de deur van de soeka, een veilige afstand handhavend.

R. Pinchas riep hem angstig toe: „Vader Avraham! Waarom komt u mijn Soeka niet binnen? Wat is mijn zonde!?”

De Aartsvader antwoordde: „Ik ben de belichaming van *chessed*, ik dien G-d door middel van liefdadigheid. Gastvrijheid was mijn specialiteit. Ik kom niet aan een feesttafel zitten waar geen gasten zijn.”

De teneergeslagen R. Pinchas herstelde snel zijn prioriteiten. Hij bad dat alles hersteld zou worden zoals het geweest was, en dat hij genade zou vinden in de ogen van zijn mede-Joden precies zoals voorheen. Opnieuw werd zijn gebed verhoord. Binnen korte tijd vonden drommen mensen weer hun weg naar zijn deur, op zoek naar zijn leiding, met het verzoek om zijn steun, met het verzoek om zijn gebeden, en smekend om zijn zegen. Niet langer kon hij alle of het grootste deel van zijn tijd aan zijn Tora-studie en zijn meditatie besteden. Maar dankzij zijn heilige Soekot gast, werd dit niet langer gezien als een probleem.

Bron: met toestemming vertaald van <http://ascentofsafed.com/>.

Yrachmiel Tilles is mede-oprichter en mede-directeur van Ascent-of-Safed, en redacteur van Ascent Quarterly en van AscentOfSafed.com en KabbalaOnline.org websites. Heeft heeft honderde verhalen gepubliceerd. Hij vraagt: VERSPREIDT DIT VERHAAL NIET ZONDER EXPLICITE TOESTEMMING.

Biografische aantekening:

Rabbi Pinchas Sapiro van Koretz (1726 - 10 Eloul 1791) werd beschouwd als een van de twee meest pre-eminente volgelingen van de Baäl Sjem Tov, de grondlegger van het Chassidisme (samen met zijn opvolger, Maggid van Mezritch).
